

ленно врѣме, и ще остане поробенъ подъ ИГО напълно до 4-тѣхъ стот“.

Бато прочетохъ това страшно опредѣление, останахъ въ сърдечна болѣш ка като единъ камакъ безъ чувство. Паднахъ на земята, и съ дълбоко въздишание и съ просълзени очи оплакувахъ изгубването на Византия. Напоследъкъ като ся свѣстихъ чувамъ единъ непознатъ гласъ и като поглѣднахъ видѣхъ единъ благочестивъ старецъ съ дълга и бѣла брада, и лицето му грѣеше като слънцето. Тоя часъ тури си ржката на дѣсното ми рамо и тихо ми каза: „ Стани Сине чловѣческій и поглѣдни ежмъ Западъ, и сичко щото видишь наниши го за память на наслѣдниците отъ вѣрующитѣ Исусъ Христови.“ —

Азъ ся пробудихъ и тутакъ си паднахъ наколѣни предъ благочестивиятъ старецъ, който като ма хвана за ржката, обжрна ма ежмъ Западъ, и изведишиъ ми изговори така: